

нажъ, миналъ два пѣти край тѣхъ и като видѣлъ калинката надъ дѣсното око на една, извикалъ:

— Ето, тази е най-малката!

— Та какъ позна така скоро? — зачудилъ се Кошней. — Сигурно ти е казалъ нѣкой. Следъ три часа ела при мене. Ще ми направишъ единъ чифтъ ботуши до като изгори една купчина слама. Иначе ще бждешъ убитъ.

Князътъ се върналъ замисленъ въ стаята си. Тамъ го чакала Олга.

— Какво си тъй омисленъ? — запитала го Олга.

— Какъ да не мисля? Баща ти иска да му направя единъ чифтъ ботуши. Та азъ да не съмъ общаръ? То се вижда вече, че ще се мре. Жалъ ми е само за моитѣ родители.

— Не, княже, ти нѣма да загинешъ. Да бѣгаме по-скоро отъ тука за да се спасимъ отъ смъртта!

И тѣ излезли отъ стаята. Олга заключила вратата и хвърлила ключа нѣкъде далечъ. Следъ това тя ударила земята съ кракъ и веднага се намѣрили на сѣщото мѣсто, гдето били преди да влѣзатъ въ подземieto. Тамъ ги чакълъ конътъ на княза, вързанъ на сѣщото дърво. Щомъ ги видѣлъ, конътъ радостно зацвилъ. Момъкътъ веднага

скочилъ не седлото му, взелъ съ себе си царската дъщеря и бързо отлетѣли далечъ отъ тамъ.

Въ това време Кошней чакалъ да му се яви княза. И когато му съобщили, че княза и Олга сѣ избѣгали, той се много разгнѣвилъ и заповѣдалъ да ги догонятъ и върнатъ назадъ.

Скоро бѣгълцитѣ чули задъ себе си конски тропотъ.